

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια, ἴδε σ. 152

— "Εχετε ἐκεῖ φίλους, μοι εἶπεν.
— Τὸ τοιοῦτο δὲν μὲ ἐκπλήττει, ἀπήντησα γελῶν· ἀρκετὰ ἔπραξα ὑπὲρ αὐτῶν.
— Δύο φίλους, προσέθηκεν, οὔτινες τὴν στιγμὴν ταύτην συνομιλοῦσι περὶ ὑμῶν.
— "Ω, ὦ! εἶνε ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι μὲ γνωρίζουν;
— Ναί.
— Καὶ πῶς τοῦτο;
— Σᾶς ἐγνώρισαν ἐδῶ.
— Ἐδῶ;
— Ἐδῶ, εἰς τὴν Γῆν.
— "Α! Πρὸ πολλοῦ;
— Ἀγνοῶ.
— Κατοικοῦν πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν "Αρην;
— Ἀγνοῶ.
— Εἶνε νέοι;
— Ναί, εἶνε δύο ἐρασταί, οὔτινες λατρεύουσιν ἀλλήλους.

Τότε αἱ θελκτικαὶ εἰκόνες τῶν φίλων μου, ὧν ἡ στέρσις τόσον μ' ἐλύπει, ἐξωογονήθησαν εἰς τὸν λογισμὸν μου. "Αλλ' εὐθὺς ὡς τοὺς ἐπανεῖδον καὶ ὁ ὑπνωτιζόμενος ἀνέκραξε, τὴν φορὰν ταύτην δὲ μετὰ φωνῆς βεβαιωτέρας:

— Αὐτοὶ εἶνε!
— Πῶς τὸ γνωρίζεις;
— Τοὺς βλέπω· εἶνε αἱ αὐταὶ ψυχαί· τὰ αὐτὰ χρώματα.
— Πῶς! τὰ αὐτὰ χρώματα;
— Ναί, αἱ ψυχαὶ εἶνε φῶς.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς προσέθηκεν:

— Ἐν τούτοις ὑπάρχει μία διαφορὰ.

"Επειτα ἔμεινε σιωπηλὸς μὲ τὸ μέτωπον συνου. "Αλλ' ἡ μορφή του ἐπανελάθεν ὅλην τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν γαλήνην καὶ προσέθηκεν:

— Αὐτὸς ἔγεινεν αὐτὴ, ἔγεινεν ἡ γυνή. Αὐτὴ δὲ τῶρα εἶνε αὐτός, ὁ ἀνὴρ. Καὶ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε.

"Επειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐννοεῖ ὅ,τι ἔλεγεν, ἐφάνη ἀναζητῶν ἐξήγησιν τινα καὶ κατέβαλλεν ἀλγεῖνὰς προσπάθειας, καθὰ ἐφαίνετο ἐκ τῆς συστολῆς τῶν μυῶνων τοῦ προσώπου, ἔπεσε δὲ εἰς εἰδὸς τι καταληψίας, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν ἀπκλαῇ ὁ ἰατρός Β... "Αλλ' ἡ στιγμή τῆς ὑπερφυσικῆς διορατικότητος εἶχεν ἤδη παρέλθει καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

Περαινῶν, παραδίδω τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς παρούσης διηγήσεως ὡς συνέβη ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἄνευ σχολίων. Κατὰ τὴν σήμερον παρα-

δεδεγμένην παρὰ τῶν πλείστων ὑπνωτιστῶν ὑπόθεσιν, ὁ ὑπνωτιζόμενος εἶχεν ἄρᾳ γε ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν τῆς σκέψεώς μου ὅτε ὁ καθηγητὴς τὸν διέταξε νὰ μοι ἀπαντήσῃ; "Η, μᾶλλον ἀνεξάρτητος, εἶχεν «ἀπαλλαγῇ» καὶ εἶδε πράγματι πέραν τῆς ἡμετέρας σφαίρας; Δὲν τολμῶ ν' ἀποφανθῶ. Ἴσως θὰ καταστῇ γνωστὸν τὸ τοιοῦτο ἐκ τῆς συνεχείας τῆς παρούσης διηγήσεως.

Ἐν τούτοις ὁμολογῶ ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ φίλου μου καὶ τῆς προσφιλεστάτης του συντρόφου εἰς τὸν κόσμον τοῦ "Αρεως, διαμονὴν γείτονα τῆς ἰδικῆς μας καὶ τόσον πολὺ ὁμοιάζουσιν πρὸς ταύτην ἐν ἣ κατοικοῦμεν, ἀλλ' ἀρχαιοτέραν καὶ μᾶλλον προκεχωρηκυῖαν ἀναμφιβόλως ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου, δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ τοῦ φιλοσόφου ὡς ἡ λογικὴ καὶ φυσικὴ συνέχεια τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεως τῶν, τῆς τόσον ταχέως συντριβείσης.

Βεβαίως ὁ Ἑλπιετός τ' ἀληθῆς ἐφρὸνι λέγων ὅτι ἡ ὕλη δὲν εἶνε οἷα φαίνεται, ὅτι ἡ φαινομενικότης εἶνε ἀπατηλή, ὅτι τὸ πραγματικὸν εἶνε ἀόρατον, ὅτι ἡ ψυχικὴ ἰσχύς εἶνε ἀφθαρτος, ὅτι ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ τὸ ἀπείρως μέγα εἶνε παρόμοιον πρὸς τὸ ἀπείρως μικρόν, ὅτι αἱ οὐράνιοι χῶραι δὲν εἶνε ἀπρόσιτοι καὶ ὅτι αἱ ψυχαὶ εἶνε οἱ σπόροι τῶν πλανητικῶν ἀνθρωποτήτων. Τίς οἶδε μήπως ἡ φιλοσοφία τοῦ δυνακισμού ἀποκαλύψῃ μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀποστόλους τῆς ἀστρονομίας τὴν θρησκείαν τοῦ μέλλοντος; Δὲν κρατεῖ ἄρᾳ γε ἡ Οὐρανία τὸν πυρσόν, οὐ ἄνευ πάν προβλήμα εἶνε ἄλυτον, οὐ ἄνευ ἡ φύσις πᾶσα θὰ ἔμενε δι' ἡμᾶς ἐν ἀνεξερευνήτῳ σκοτίᾳ; Ὁ οὐρανὸς πρέπει νὰ ἐξηγῇ τὴν γῆν, τὸ ἄπειρον πρέπει νὰ ἐξηγῇ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αὐλούς αὐτῆς δυνάμεις.

Τὸ ἄγνωστον τῆς σήμερον εἶνε ἡ ἀλήθεια τῆς αὔριου.

Αἱ ἐπόμεναι σελίδες θὰ ἐπιτρέψωσιν ἴσως ἡμῖν νὰ προαισθανθῶμεν τὸν μυστηριώδη δεσμὸν τὸν συνενοῦντα τὸ πεπερασμένον μετὰ τοῦ αἰωνίου, τὸ ὁρατὸν μετὰ τοῦ ἀοράτου, τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο Ὑρανὸς καὶ Ἡ

Α'.

Τηλεπάθεια

Τὸ ἐν Νανσὺ μαγνητιστικὸν πείραμα εἶχε καταλίπει ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦν μου. Πολλάκις ἀνελογιζόμεν τὸν ἐξαφανισθέντα φίλον μου καὶ τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ εἰς τ' ἀνεξερε-

νητα πεδία τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς, τὰς ἀναλυτικὰς αὐτοῦ εἰλικρινεῖς καὶ πρωτοτύπους σπουδὰς περὶ τοῦ μυστηριώδους προβλήματος τῆς ἀθανασίας. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ τὸν συλλογισθῶ χωρὶς νὰ μοὶ ἐπέρχηται ταῦτοχρόνως καὶ ἡ ἰδέα περὶ τῆς πιθανῆς εἰς τὸν πλανήτην Ἀρην ἀνεκτακώσεως.

Ἡ ἰδέα αὕτη μοὶ ἐφαίνετο πολυμερῶς, αὐθαίρετος, καθαρῶς φανταστική ἐστῶ, ἀλλ' οὐχὶ μωρὰ. Ἡ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ Ἀρεως ἀπόστασις εἶνε ἴση πρὸς τὸ μηδὲν ὡς πρὸς τὴν μεταβίβασιν τῆς ἑλξέως καὶ σχεδὸν ἀσήμαντος ὡς πρὸς τὴν μεταβίβασιν τοῦ φωτός, ἀφοῦ μόλις ὀλίγα λεπτὰ ἀρκοῦσιν εἰς μίαν φωτεινὴν κύμανσιν ὅπως διανύσῃ ἑκατομύρια λευγῶν. Ἀνελογιζόμεν τὸν τηλέγραφον, τὸ τηλέφωνον, τὸν φωνογράφον, τὴν μετὰδосιν τῆς θελήσεως μαγνητιστοῦ τινος πρὸς τὸν ὑπνωτιζόμενον ἐξ ἀποστάσεως πολλῶν χιλιόμετρων καὶ ἐνίοτε ἔφθανον εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ σκέπτομαι ἂν δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ἴσως μίαν ἡμέραν θαυμαστή τις πρόσδος τῆς ἐπιστήμης νὰ κατορθώσῃ νὰ ῥίψῃ γέφυραν ἐπουράνιον μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου κόσμου καὶ τῶν ἐν τῷ ἀπείρῳ ὁμογενῶν αὐτοῦ.

Τὰς ἐπομένους ἐσπέρας ὑσάκις παρετήρουν τὸν Ἀρην διὰ τοῦ τηλεσκοπίου πάντοτε ἤμην κατελιγμένος ὑπὸ μυρίων παραδόξων ἰδεῶν. Ὁ πλανήτης ἦτο ἐν τούτοις θαυμαστός, οἷος ἦτο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔαρος καὶ τοῦ θέρους τοῦ 1888. Μεγάλαι πλημμυραὶ εἶχον συμβῆ εἰς μίαν τῶν ἡπείρων του, εἰς τὴν Λιβύην, καθὰ ἤδη οἱ ἀστρονόμοι εἶχον παρατηρήσει κατὰ τὸ 1882 εἰς διαφόρους περιστάσεις. Ἀνεγνώριζον ὅτι ἡ μετεωρολογία του καὶ ἡ κλιματολογία του δὲν εἶνε αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἡμετέρας καὶ ὅτι τὰ ὕδατα ἅτινα καλύπτουσι τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου ὑφίστανται ἐκτοπίσεις παραδόξους καὶ μεταβολὰς περιοδικὰς, ὧν ἡ ἐπίγειος γεωγραφία δὲν δύναται νὰ παράσχῃ καμμίαν ἰδέαν. Αἱ περὶ τὸν βόρειον πόλον χιόνες εἶχον ἐλαττωθῇ κατὰ πολὺ, τὸ ὅποσον ἀπεδείκνυνε ὅτι κατὰ τὸ θέρος αὐτοῦ τὸ βόρειον ἡμισφαίριον ἐνεκα τῆς μακροτέρας διαρκείας τῆς ὥρας ταύτης ἔλαβεν ἐν συνόλῳ πλείονα θερμότητα εἰ καὶ ἡ θερμότης ἦτο ὀλιγώτερον ἔντονος παρὰ διὰ τὸ νότιον ἡμισφαίριον, τοῦ ὑποίου τὸ θέρος εἶνε μὲν θερμότερον ἀλλὰ πολὺ βραχύτερον.

Ἀλλως τε ὑπῆρχον πολὺ ὀλίγα νέφη ἐπὶ τοῦ Ἀρεως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν παρατηρήσεών μας. Ἀλλὰ, πᾶν ὅσον σχεδὸν ἀπίστευτον, δὲν ἦσαν τὰ ἀστρονομικὰ ταῦτα συμβάντα τὰ τοσον ἐν τούτοις σπουδαῖα καὶ ἀποτελοῦντα τὴν βᾶσιν πασῶν τῶν ἡμετέρων εἰκασιῶν, ἅτινα μὲ ἐνδιέφερον περισσότερον ἢ το ἀπεναντίας ὅ,τι ὁ μαγνητισθεὶς μοὶ εἶχεν εἶπει περὶ τοῦ Γεωργίου

καὶ τῆς Ἰκλέας. Αἱ διερχόμεναι διὰ τοῦ νοῦ μου φανταστικαὶ ἰδέαι μὲ ἐμποδίζον νὰ ἐκτελέσω παρατηρήσεις ὄντως ἐπιστημονικὰς. Ἐσυλλογιζόμεν ἐπιμόνως ἂν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ συκοινωνία μεταξὺ δύο ὄντων λίαν ἀπομεμακρυσμένων ἀπ' ἀλλήλων καὶ προσέτι μεταξὺ ἐνὸς νεκροῦ καὶ ἐνὸς ζῶντος, ἐκάστοτε δὲ ἀπέληγον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ζήτημα τοιοῦτο ἦτο ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀντιεπιστημονικὸν καὶ ἀνάξιον θετικῷ πνεύματος.

Καὶ ὅμως τί ὀνομάζομεν ἡμεῖς «ἐπιστήμην»; Τί δὲν εἶνε «ἐπιστημονικόν» ἐν τῇ φύσει; Ποῦ κεῖνται τὰ ὅρια τῆς θετικῆς σπουδῆς; Ὁ σκελετὸς ἐνὸς πτηνοῦ ἔχει πράγματι χαρακτηρὰ «ἐπιστημονικώτερον» ἀπὸ τὸ πτέρωμά του μὲ τὰ λαμπρὰ χρώματα καὶ τὸ ἄσμά του μὲ τὰς τόσας λεπτὰς ποικιλίας; Ὁ σκελετὸς ὠραίας γυναικὸς εἶνε ἄξιος πλείονος προσοχῆς ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ ζῶντος αὐτῆς σχήματος; Ἡ ἀνάλυσις τῶν ἐντυπώσεων τῆς ψυχῆς δὲν εἶνε ἄρα γε ἐπιστημονικὴ; Δὲν εἶνε ἐπιστημονικὸν τὸ ἐρευνᾶν ἂν ἀληθῶς ἡ ψυχὴ δύναται νὰ ἴδῃ μακρόθεν καὶ τίνι τρόπῳ; Ἀλλως τε τί εἶνε αὕτη ἡ παράδοξος ματαιοφροσύνη, ἡ ἀπλοϊκὴ ἔπαρσις, νὰ φανταζώμεθα ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶπε τὴν τελευταίαν αὐτῆς λέξιν, ὅτι γινώσκουμεν πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατόν νὰ γνωσθῇ, ὅτι αἱ πέντε αἰσθήσεις μας εἶνε ἐπαρκεῖς νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν φύσιν τοῦ σύμπαντος; Διότι διαστέλλομεν μεταξὺ τῶν ἐνεργουσῶν περίξ ἡμῶν δυνάμεων τὴν ἑλξιν, τὴν θερμότητα, τὸ φῶς, τὸν ἡλεκτρισμόν, ἔπεται ὅτι δὲν ὑπάρχουσι δυνάμεις αἵτινες μᾶς διαφεύγουσι καθότι δὲν ἔχομεν αἰσθήσεις ὅπως τὰς διακρίνωμεν; Δὲν εἶνε μωρὰ ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις, ἀλλ' εἶνε μωρὰ ἡ ἀπλοϊκότης τῶν παιδαγωγῶν καὶ τῶν κλασσικῶν. Μειδιῶμεν ἡμεῖς σήμερον διὰ τὰς ἰδέας τῶν πρὸ τριῶν αἰώνων ἀστρονόμων, φυσιοδιφῶν, ἱατρῶν, θεολόγων· μετὰ τρεῖς αἰῶνας οἱ ἐν ταῖς ἐπιστήμας διάδοχοί μας δὲν θὰ μειδιῶσιν ἄρα καὶ αὐτοὶ διὰ τὰς διαβεβαιώσεις ἐκείνων, οἱ τινες ἀξιοῦσι σήμερον ὅτι γινώσκουσι τὰ πάντα;

Οἱ ἱατροὶ πρὸς οὓς ἀνεκοῖνον πρὸ δεκαπενταετίας τὰ παρατηρηθέντα εἰς διάφορα πειράματα μαγνητικὰ φαινόμενα, ἠρνούντο πάντες μετὰ πεποιθήσεως τὴν πραγματικότητα τῶν παρατηρηθέντων γεγονότων. Συνήντησα ἐσχάτως ἓνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον: «ὦ! μοὶ εἶπε μετὰ τινος πονηρίας, τότε ἦτο μαγνητισμός, σήμερον εἶνε ὑπνωτισμός καὶ τὸν σπουδάζομεν ἡμεῖς. Εἶνε πολὺ διαφορετικόν!»

Τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα εἶνε ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀρνώμεθα ἐκ προκαταλήψεως. Ὡς μελετῶμεν, ὥς καθορίζομεν καὶ ἡ ἐξήγησις θὰ ἐπέλθῃ βραδύτερον.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πνεύματος διετέλουν ὅτε ἐνῶ περιεφερόμην κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης μου, ἔπεσε τυχαίως τὸ βλέμμα

μου ἐπὶ κομψῆς ἐκδόσεως τοῦ Κικέρωνος, ἣν ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχον παρατηρήσει. Ἐλαβὰ τὸν τόμον, τὸν ἡνοιξά μηχανικῶς εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν σελίδα καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐπόμενα :

« Δύο φίλοι ἀφικνοῦνται εἰς Μέργα καὶ καταλύουσιν εἰς χωριστὸν ἑκαστος οἶκημα. Εὐθὺς ὡς ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπεκοιμήθη καὶ βλέπει ἐνώπιόν του τὸν συνταξειδιώτην τοῦ ἀναγγέλλοντα αὐτῷ μὲ θετλιμμένον ἦθος ὅτι ὁ φιλοξενῶν αὐτὸν διανοεῖται νὰ τὸν δολοφονήσῃ, καὶ καθικετεύοντα αὐτὸν νὰ σπεύσῃ ὅσον τάχιστα εἰς βοήθειάν του. Ὁ κοιμώμενος ἀφυπνίζεται, ἀλλὰ πεισθεὶς ὅτι ἦτο πλάνη ἐνυπνίου, δὲν βραδύνει ν' ἀποκοιμηθῇ ἐκ νέου. Ὁ φίλος του ἐμφανίζεται πάλιν καὶ τὸν ἐξορκίζει νὰ σπεύσῃ, διότι οἱ δολοφόνοι ἐτοιμάζονται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἔτι μᾶλλον ταραχθεὶς ἐξίσταται διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἐνυπνίου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν φίλον του· ἀλλ' ἡ λογικὴ σκέψις, καὶ ἡ

κόπως ἐπὶ τέλους ὑπερισχύουσι καὶ κατακλίνονται ἐκ νέου. Τότε ὁ φίλος του ἐμφανίζεται καὶ τρίτην φορὰν ὠχρὸς, αἱματόφυρτος, μὲ ἡλλοιωμένην ὄψιν : « Ἀθλίε! λέγει αὐτῷ διατὶ νὰ μὴν ἔλθῃς ὅτε σὲ ἰκέτευον ; Ἐτελείωσε, τώρα ἐκδικησέ με. Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου θὰ συναντήσῃς παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως ἄμαξαν πλήρη κόπρου· σταμάτησέ την καὶ διάταξε νὰ τὴν ἐκφορτώσωσι· θὰ εὕρῃς τὸ σῶμά μου κεκρυμμένον εἰς τὸ μέσον. Ἀπόδος μοι τὰς τιμὰς τῆς ταφῆς καὶ καταδίωξε τοὺς φονεῖς μου. »

« Τόσον μεγάλη ἐπιμονὴ καὶ τόσον λογικαὶ λεπτομέρειαι δὲν ἐπιτρέπουσιν ἐπὶ πλέον τὸν δισταγμόν· ὁ φίλος ἐγείρεται. τρέχει πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν πύλην καὶ εὕρσκει ἐκεῖ τὸ ἄμαξιν· σταματᾷ τὸν ὀδηγοῦντα αὐτό, ὅστις θορυβεῖται καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην ἐρευναν ἀνακαλύπτεται τὸ σῶμα τοῦ φίλου του. »

[Μετάφρασις X.]

Ἔπεται συνέχεια

ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

[ΥΠΟ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΣΙΓΓΕΡ]

(Ἡ μέτροσις τῶν καταδικῶν. — Ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν. — Αἱ φωτογραφίαι τῶν κακούργων.

Ἡ αὐτοψία τῆς μετρούσεως. — Ἐκφρασθέντες πόθοι. — Ἐξέτασις παραπεμφθέντος).

Τόσον πολλὰ ἐγκώμια ἠκούσθησαν περὶ τοῦ εὐφυοῦς συστήματος, δι' οὗ ἐν Παρίσις ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν κατορθώνει τὴν ἀνέυρεσιν τῶν κακούργων, ὥστε εὐλογος περιέρχεται νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸ ἐκ τοῦ πλησίον παρεκίνησεν ἡμᾶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν ἀγγλίνου ἐφευρετὴν ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς ἐνεργείας του κατὰ τὸ δικαστήριον καὶ παρακαλέσωμεν αὐτὸν νὰ χορηγήσῃ ἡμῖν ἐπεξηγήσεις τινὰς ἀξίας γνώσεως διὰ τὸ κοινόν. Οὐδὲ λεπτόν δὲ ὤκνησεν ὁ κ. Μπερτιγιὼν νὰ δεχθῇ ἡμᾶς καὶ νὰ μυσήσῃ τὰ κατὰ τὸ σύστημά του. Καὶ ταῦτα ἐπειδὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλους ἐφευρετὰς ὁ κ. Μπερτιγιὼν ἔχει εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ καταστήσῃ τὴν ἐφεύρεσιν αὐτοῦ ὅσον ἐνεστὶ προσιτὴν εἰς πάντας, καθότι ἡ ἐνέργεια αὐτῆς αὐξάνει ἂν προσιδιωθῶσιν αὐτῇ καὶ ἄλλα κρᾶτη. Ἐναντίον τῆς διεθνοῦς τῶν κακούργων ἐταιρίας ὁ διδάκτωρ Ἀλφόνσος Μπερτιγιὼν ἀντιτάσσει τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ διεθνή δημοσίαν ἀσφάλειαν. Ὅσω δὲ περισσότεραι δυνάμεις προσχωροῦσιν εἰς αὐτήν, τόσω μακρότερον ἐκτείνονται οἱ πλόκαμοι τῆς δημοσίας δικαιοσύνης, δι' οὗς ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Μπερτιγιὼν ἐγένειεν ὄργανον αὐτόχρημα φοβερόν κατὰ τῶν κακούργων.

*

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κ. Μπερτιγιὼν ;

— ὦ! κύριε, δυσκόλως δύνασθε νὰ τὸν εὗρητε. Ἀναβῆτε πρῶτον δι' αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου, ἔπειτα προχωρήσατε ἀριστερά, ἔπειτα ἀ-

ναβῆτε δεξιὰ διὰ τῆς στενῆς κλίμακος, καὶ ἔπειτα...

— Εὐχαριστῶ· ἔπειτα ἐρωτῶ καὶ πάλιν.

Ἄμα εἰσερχομένους εἰς τὸν περίβολον τοῦ δικαστηρίου περιβάλλει ἡμᾶς ἀτμόσφαιρα ἰδιαζόντως πνικτικὴ· τὰ πάντα εἶνε ἐνταῦθα καθειργμένα. καὶ αὐτὸς ὁ ἀήρ· τὰ δὲ βήματα ἡμῶν ἀντηχοῦσιν ἐν τῷ μακρῷ διαδρόμῳ. Αἶφνης ἀνοίγεται πού θύρα τις, καὶ ἐκπηδᾷ δι' αὐτῆς εἴτε ἀφηρημένος τις, πολυσχολος δικηγόρος φέρων τὴν δικηγορικὴν αὐτοῦ τήβενον εἴτε ἐξημμένος ἀνακριτὴς ἔχων κατερύθρους τὰς παρειάς. Μόνοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ δικαστηρίου ἀναβλέπουσι μόλις ὑψοῦντες τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ διατηροῦντες τὴν ἀδιάφορον αὐτῶν καὶ σχεδὸν ἀπρόθυμον ὄψιν. Ἐχουσι δὲ ἴδει τόσον πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ οἴκῳ.

Μετὰ μακρὰν πορείαν διὰ διαδρόμων ὅτε μὲν φωτεινῶν, ὅτε δὲ μυστηριωδῶς σκοτεινῶν ἐφθάζαμεν τέλος εἰς κλίμακα, πρὸ τῆς ὁποίας ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή « Ἀνθρωπομετρία — Φωτογραφία. » Ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ τοῦ μεγάρου τῶν δικαστηρίων, προωρισμένῳ διὰ τμημάτων τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, ἐξασκεῖ ὁ διδάκτωρ Μπερτιγιὼν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταῦτι-σμοῦ. Πταῖσμα τῶν συγγραφέων δικαστικῶν μυθιστοριῶν εἶνε ὅτι συνήθως φανταζόμεθα τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἄτομα ἀκροποδητὴ κρυψιβατοῦντα, ταυρηδὸν βλέποντα, ὡς ζοφώδεις, ὠμάς, ἀνοικτίρμονας ὑ-